

ΤΖΕΪΝ ΟΣΤΕΝ

Υπερηφάνεια
και
Προκατάληψη

ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΚΑΤΑΛΗΨΗ

Σειρά: ΚΛΑΣΙΚΗ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Συγγραφέας & τίτλος πρωτοτύπου:
JANE AUSTEN, *Pride and Prejudice*

Παραγωγή: ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.
1η έκδοση στην Ελλάδα: Σεπτέμβριος 2013

Μετάφραση: Μαρία Ανδρέου
Επιμέλεια κειμένου: Δημήτρης Καραδήμας
Σχεδιασμός εξωφύλλου – Σελιδοποίηση: Ιάκωβος Ψαρίδης

Copyright © για την παρούσα έκδοση:
Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ
Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ
τηλ.: 210 27 11 222 – fax: 210 27 11 056
www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-618-02-0088-1

ΤΖΕΪΝ ΟΣΤΕΝ

ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΚΑΤΑΛΗΨΗ

Μετάφραση:
Μαρία Ανδρέου

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Είναι μια πεποίθηση βαθιά ριζωμένη σ' όλο τον κόσμο. Ένας άντρας ελεύθερος και με σημαντική περιουσία χρειάζεται οπωσδήποτε μία σύζυγο!

Όσο κι αν είναι ελάχιστα γνωστά τα αισθήματα και οι απόψεις ενός ελεύθερου άντρα, όταν εμφανιστεί για πρώτη φορά σε μια γειτονιά, επειδή η πεποίθηση αυτή είναι πολύ βαθιά ριζωμένη στα μυαλά των οικογενειών της περιοχής, εκείνος θεωρείται, δικαιωματικά, ιδιοκτησία της μιας ή της άλλης θυγατέρας τους.

«Αγαππητέ μου κ. Μπένετ» έλεγε στον σύζυγό της μια μέρα η κυρία Μπένετ «έμαθες ότι νοικιάστηκε επιτέλους το Νέδερφιλντ Παρκ;».

Ο κ. Μπένετ απάντησε πως δεν το είχε μάθει.

«Κι όμως νοικιάστηκε» επανέληθε εκείνη «διότι η κυρία Λονγκ ήταν μόλις τώρα εδώ και μου είπε όλα τα σχετικά».

Ο κ. Μπένετ δεν απάντησε.

«Δεν θέλεις να μάθεις ποιος το πήρε;» φώναξε ανυπόμονα η γυναίκα του.

«Εσύ θέλεις να μου πεις κι εγώ δεν έχω αντίρρηση να το ακούσω».

Αυτό αρκούσε ως πρόσκληση.

«Ε, λοιπόν, αγαππητέ μου, πρέπει να το μάθεις. Η κυρία Λονγκ λέει πως το Νέδερφιλντ το πήρε ένας νέος άντρας με μεγάλη περιουσία από τη Βόρεια Αγγλία, ο οποίος ήρθε τη Δευτέρα με μια άμαξα με τέσσερα άλογα για να δει το μέρος και ενθουσιάστηκε τόσο πολύ, που συμφώνησε αμέσως με την κυρία Μόρις και θα το

έχει στην κατοχή του πριν από το φθινόπωρο. Μερικοί από τους υπηρέτες του θα βρίσκονται στο σπίτι μέχρι το τέλος της επόμενης εβδομάδας».

«Πώς είναι το όνομά του;»

«Μπίνγκλεϊ».

«Είναι παντρεμένος ή ελεύθερος;»

«Α! ελεύθερος, αγαπτέ μου, αυτό είναι σίγουρο! Ένας ανύπαντρος άντρας με μεγάλη περιουσία, τέσσερις ή πέντε χιλιάδες τον χρόνο. Σπουδαίο γεγονός για τα κορίτσια μας!»

«Πώς κι έτσι; Τι σχέση μπορεί να έχουν μ' αυτό;»

«Αγαπτέ μου Μπένετ» απάντησε η γυναίκα του «πώς τα καταφέρνεις και γίνεσαι τόσο κουραστικός! Δεν καταλαβαίνεις πως αναφέρομαι στον γάμο του με μια απ' αυτές;».

«Με αυτόν τον σκοπό εγκαταστάθηκε εδώ;»

«Σκοπό! Ανοησίες, πώς μπορείς και μιλάς έτσι! Αλλά είναι πολύ πιθανό να ερωτευτεί, ίσως, μια απ' αυτές, επομένως πρέπει να τον επισκεφθείς αμέσως μόλις έρθει».

«Δεν βλέπω κανένα λόγο να το κάνω. Εσύ και τα κορίτσια μπορείτε να πάτε, ή μπορείς να τα στείλεις μόνα τους, πράγμα που ίσως είναι ακόμα καλύτερο διότι, καθώς είσαι εξίσου όμορφη με εκείνα, μπορεί ο κ. Μπίνγκλεϊ, απ' όλη την παρέα, να προτιμήσει εσένα».

«Αγαπτέ μου, με κολακεύεις. Σίγουρα ήμουν κι εγώ όμορφη, αλλά δεν ισχυρίζομαι πως είμαι ακόμη κάτι το εξαιρετικό. Όταν μια γυναίκα έχει πέντε κόρες της παντρειάς, οφείλει να μην σκέφτεται τη δική της ομορφιά».

«Σ' αυτές τις περιπτώσεις, μια γυναίκα συνήθως δεν έχει και καμιά σπουδαία ομορφιά να σκεφτεί».

«Αλλά, αγαπτέ μου, πρέπει να πας οπωσδήποτε να δεις τον κ. Μπίνγκλεϊ όταν έρθει στη γειτονιά».

«Πίστεψέ με, αυτό είναι δύσκολο να το υποσχεθώ».

«Σκέψου όμως τις κόρες σου. Σκέψου μόνο τι αποκατάσταση θα ήταν για μία απ' αυτές. Ο σερ Ουίλιαμ και η λαίδη Λούκας είναι αποφασισμένοι να πάνε μόνο γι' αυτόν τον λόγο, μολονότι ξέρεις πως δεν συνηθίζουν να κάνουν επισκέψεις σε νεοφερμένους. Πρέπει να πας οπωσδήποτε γιατί θα είναι αδύνατο να τον επισκεφθούμε αν δεν το κάνεις».

«Σίγουρα είσαι υπερβολικά τυπική. Τολμώ να πω ότι ο κ. Μπίνγκλεϊ θα χαρεί πολύ να σας δει, μάλιστα θα του στείλω και ένα σύντομο σημείωμα, προκειμένου να τον διαβεβαιώσω για την ολόψυχη συγκατάθεσή μου στον γάμο του με όποιο διαλέξει από τα κορίτσια. Αν και πρέπει να πω έναν καλό λόγο επιπλέον για τη μικρή μου Λίζι».

«Ελπίζω να μην κάνεις κάτι τέτοιο. Η Λίζι δεν είναι καθόλου καλύτερη από τις άλλες. Άσε που έχει ούτε τη μισή ομορφιά της Τζέιν, ούτε τον μισό από τον καλό χαρακτήρα της Λίντια. Αλλά, εσύ πάντα δείχνεις την προτίμησή σου σ' εκείνη».

«Καμιά τους δεν έχει πολλά για να τα παινέψω» απάντησε εκείνος. «Είναι όλες ανόητες και αμόρφωτες όπως και άλλα κορίτσια. Απλώς, η Λίζι είναι περισσότερο έξυπνη από τις αδελφές της».

«Κύριε Μπένετ, πώς μπορείς να προσβάλλεις με τέτοιο τρόπο τα ίδια σου τα παιδιά; Σ' αρέσει να με εκνευρίζεις. Δεν δείχνεις καθόλου συμπόνια για τα καημένα τα νεύρα μου».

«Με παρεξηγείς, αγαπητή μου. Σέβομαι ιδιαίτερα τα νεύρα σου. Είναι παλιοί μου φίλοι. Σε ακούω με μεγάλη σοβαρότητα ν' αναφέρεσαι σ' αυτά τα τελευταία είκοσι χρόνια τουλάχιστον».

«Ω! δεν ξέρεις πόσο υποφέρω».

«Ελπίζω όμως να το ξεπεράσεις και να ζήσεις για να δεις πολλούς νεαρούς με τέσσερις χιλιάδες τον χρόνο να έρχονται στη γειτονιά».

«Δεν θα έχει καμιά σημασία για μας, ακόμα κι αν έρθουν είκοσι, εφόσον εσύ δεν θα τους επισκέπτεσαι».

«Να είσαι σίγουρη, αγαπητή μου, πως όταν γίνουν είκοσι, θα τους επισκεφθώ όλους».

Ο κ. Μπένετ ήταν ένα πολύ περίεργο κράμα κοφτερού μυαλού, σαρκαστικής διάθεσης, επιφυλακτικότητας και ιδιοτροπίας, τόσο που ακόμα και η πείρα των είκοσι τριών χρόνων να μην είναι αρκετή στη γυναίκα του για να καταλάβει τον χαρακτήρα του. Το δικό της μυαλό δούλευε πολύ πιο απλά. Ήταν μια γυναίκα με φτωχή αντίληψη, λίγες γνώσεις και ασταθή χαρακτήρα. Όταν δεν ήταν ικανοποιημένη, φανταζόταν ότι υπέφερε από τα νεύρα της. Σκοπός της ζωής της ήταν να παντρεύει τις κόρες της και παρηγοριά της οι επισκέψεις και το κουτσομπολιό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ο κ. Μπένετ ήταν από τους πρώτους που επισκέφθηκαν τον κ. Μπίνγκλεϊ. Είχε πάντα την πρόθεση να τον επισκεφθεί, αν και μέχρι την τελευταία στιγμή διαβεβαίωνε συνεχώς τη γυναίκα του ότι δεν θα πήγαινε. Ακόμα και το βράδυ, αφού είχε γίνει η επίσκεψη, εκείνη δεν είχε ιδέα.

Αποκαλύφθηκε τότε, με τον εξής τρόπο. Παρατηρώντας τη δεύτερη κόρη του να έχει καταπιαστεί με το στόλισμα ενός καπέλου, της είπε ξαφνικά:

«Ελπίζω να αρέσει στον κ. Μπίνγκλεϊ, Λίζι».

«Δεν μπορούμε να ξέρουμε τι αρέσει στον κ. Μπίνγκλεϊ» είπε η μητέρα της χολωμένη «εφόσον δεν πρόκειται να τον επισκεφθούμε».

«Ξεχνάς, όμως, μητέρα» είπε η Ελίζαμπεθ «πως θα τον συναντήσουμε στις συγκεντρώσεις και πως η κυρία Λονγκ έχει υποσχεθεί να μας τον συστήσει».

«Δεν πιστεύω πως θα το κάνει η κυρία Λονγκ. Έχει κι εκείνη δύο ανιψιές. Είναι εγωίστρια και υποκρίτρια γυναίκα και δεν της έχω καμιά εκτίμηση».

«Ούτε κι εγώ» είπε ο κ. Μπένετ «και χαίρομαι που ανακαλύπτω πως δεν εξαρτάσαι από τις υπηρεσίες της».

Η κυρία Μπένετ δεν καταδέχτηκε να απαντήσει. Ανίκανη όμως να συγκρατηθεί, τα 'βαλε με μια από τις κόρες της.

«Μην βήχεις έτσι, Κίτι, για όνομα του Θεού! Δείξε λίγη κατανόηση στα νεύρα μου. Τα κάνεις κουρέλια».

«Η Κίτι δεν είναι καθόλου διακριτική όταν βήχει» παρατήρησε ο πατέρας της «διαλέγει λάθος στιγμή».

«Δεν βήχω επειδή έτσι μ' αρέσει» απάντησε η Κίτι εκνευρισμένη.

«Πότε είναι ο επόμενος χορός σου, Λίζι;» ρώτησε ο κύριος Μπένετ.

«Σε δεκαπέντε μέρες από αύριο».

«Α, ώστε τότε είναι» φώναξε η μητέρα της «και η κυρία Λονγκ δεν επιστρέφει παρά μόνο την προηγούμενη. Επομένως, θα της

είναι αδύνατο να τον συστήσει, αφού δεν θα τον γνωρίζει ούτε και η ίδια».

«Τότε, αγαπητή μου, πιθανώς να έχεις το πλεονέκτημα και να της συστήσεις *εσύ* τον κ. Μπίνγκλεϊ».

«Αδύνατον, κ. Μπένετ, αδύνατον, αφού δεν τον έχω γνωρίσει προσωπικά. Πώς μπορείς να είσαι τόσο είρων;»

«Θαυμάζω τη φρόνησή σου. Μια γνωριμία ενός δεκαπενθήμερου μόνο είναι οπωσδήποτε σύντομη. Δεν μπορείς να ξέρεις μέσα σ' ένα δεκαπενθήμερο τι είναι πραγματικά ένας άνθρωπος. Αλλά, αν δεν το αποτολμήσουμε εμείς, κάποιος άλλος θα το κάνει. Και, στο κάτω κάτω, η κυρία Λονγκ και οι ανιψιές της πρέπει να έχουν και εκείνες τις πιθανότητές τους, γι' αυτό λοιπόν, καθώς θα το θεωρήσει πολύ ευγενική πράξη, αν αρνηθείς να κάνεις το καθήκον σου, θα το αναλάβω εγώ».

Τα κορίτσια είχαν καρφώσει τα μάτια τους στον πατέρα τους. Η κυρία Μπένετ είπε μόνο: «Ανοησίες, ανοησίες!».

«Τι μπορεί να σημαίνει αυτή η τόσο έντονη διαμαρτυρία;» φώναξε εκείνος. «Θεωρείς το τυπικό μιας σύστασης, και την εξαιρετική σημασία που έχει, ότι είναι ανοησίες; Δεν μπορώ να συμφωνήσω απολύτως μαζί σου σ' αυτό. Εσύ τι λες, Μαίρνη; Ξέρω ότι είσαι μια νέα με βαθιά αντίληψη, που διαβάζει σπουδαία βιβλία και βγάζει συμπεράσματα».

Η Μαίρνη ήθελε να πει κάτι πολύ έξυπνο, αλλά δεν ήξερε πώς.

«Όσο η Μαίρνη βάζει σε τάξη τις ιδέες της» συνέχισε εκείνος «ας επιστρέψουμε στον κ. Μπίνγκλεϊ».

«Έχω βαρεθεί τον κ. Μπίνγκλεϊ» φώναξε η γυναίκα του.

«Λυπάμαι που το ακούω, γιατί δεν μου το έλεγες νωρίτερα όμως; Αν το ήξερα σήμερα το πρωί, σίγουρα δεν θα τον είχα επι-

σκεφθεί. Μεγάλη ατυχία. Τώρα βέβαια που τον επισκέφθηκα, δεν μπορούμε να αποφύγουμε πια τη γνωριμία».

Η κατάπληξη των κυριών ήταν ακριβώς αυτό που περίμενε, αλλά εκείνη που πραγματικά είχε μείνει άναυδη ήταν η κυρία Μπένετ. Αφού όμως είχε περάσει η πρώτη έξαψη της χαράς, άρχισε να δηλώνει πως πάντα το περίμενε.

«Πόσο ευγενικό ήταν εκ μέρους σου, κ. Μπένετ! Το ήξερα πως θα σε έπειθα τελικά. Ήμουν σίγουρη πως αγαπούσες τα κορίτσια σου πάρα πολύ για να αγνοήσεις μια τέτοια γνωριμία. Ω! πόσο ευτυχισμένη είμαι! Και είναι τόσο ωραίο αστείο, επίσης, να έχεις πάει κιόλας σήμερα το πρωί και να μην έχεις πει λέξη γι' αυτό μέχρι τώρα».

«Τώρα, Κίτι, μπορείς να βήξεις όσο θέλεις» είπε ο κ. Μπένετ και λέγοντας αυτά εγκατέλειψε το δωμάτιο, κουρασμένος από τη συγκίνηση της γυναίκας του.

«Τι υπέροχο πατέρα που έχετε, κορίτσια» σχολίασε εκείνη, όταν έκλεισε η πόρτα. «Δεν ξέρω πώς θα τον ανταμείψετε για την καλοσύνη του, ή κι εμένα ακόμα, στο θέμα αυτό. Μπορώ να σας διαβεβαιώσω πως, στην ηλικία μας, δεν είναι και τόσο ευχάριστο να κάνεις νέες γνωριμίες κάθε μέρα. Αλλά για το χατίρι σας θα κάναμε οτιδήποτε. Λίντια, αγάπη μου, αν και είσαι η νεότερη, είναι πιθανόν ο κ. Μπίνγκλεϊ να χορέψει μαζί σου στον επόμενο χορό».

«Ω!» είπε η Λίντια με αυτοπεποίθηση. «Δεν φοβάμαι, επειδή, αν και είμαι η μικρότερη, είμαι η πιο ψηλή».

Η υπόλοιπη βραδιά πέρασε με εικασίες για το πόσο σύντομα θα ανταπέδιδε εκείνος την επίσκεψη του κ. Μπένετ και προσπαθώντας να αποφασίσουν πότε έπρεπε να τον καλέσουν σε γεύμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Όσες ερωτήσεις κι αν έκανε όμως η κυρία Μπένετ, με τη βοήθεια και των πέντε κοριτσιών της, για το θέμα, δεν στάθηκαν αρκετές για να αποσπάσουν από τον σύζυγό της κάποια ικανοποιητική περιγραφή του κ. Μπίνγκλεϊ. Τον πολιορκούσαν με ένα σωρό τρόπους, με ευθείες ερωτήσεις, πανέξυπνες εικασίες, έμμεσες υποθέσεις, αλλά εκείνος ξέφευγε από την πονηριά τους και τελικά υποχρεώθηκαν να αποδεχτούν την πληροφόρηση από δεύτερο χέρι της γειτόνισσάς τους, της λαίδης Λούκας. Η περιγραφή της ήταν εξαιρετικά ευνοϊκή. Ο σερ Ουίλιαμ είχε γοητευτεί μαζί του. Ήταν αρκετά νέος, πολύ όμορφος, τρομερά ευχάριστος και, πάνω απ' όλα, είχε σκοπό να έρθει στην επόμενη συγκέντρωση με μια μεγάλη συντροφιά. Τίποτα δεν μπορούσε να είναι πιο υπέροχο! Το ότι λάτρευε τον χορό ήταν ένα ασφαλές βήμα προς τον έρωτα και πολύ ζωηρές ελπίδες άρχισαν να πλανώνται για την καρδιά του κ. Μπίνγκλεϊ.

«Να μπορούσα μόνο να δω μία από τις κόρες μου να αποκαθίσταται ευτυχισμένη στο Νέδερφιλντ» έλεγε η κυρία Μπένετ στον άνδρα της «και όλες τις άλλες το ίδιο καλοπαντρεμένες, και δεν ήθελα τίποτε άλλο».

Λίγες μέρες αργότερα, ο κ. Μπίνγκλεϊ ανταπέδωσε την επίσκεψη του κ. Μπένετ και κάθισε στη βιβλιοθήκη περίπου δέκα λεπτά μαζί του. Διατηρούσε ελπίδες ότι θα γινόταν δεκτός παρουσία των νεαρών κυριών, για την ομορφιά των οποίων είχε ακούσει πολλά, αλλά είδε μόνο τον πατέρα. Οι κυρίες ήταν κάπως πιο

τυχερές, μιας και είχαν το πλεονέκτημα να διαπιστώσουν από ένα παράθυρο του επάνω πατώματος ότι εκείνος φορούσε ένα μπλε παλτό και ίππευε ένα μαύρο άλογο.

Λίγο αργότερα, έστειλαν μια πρόσκληση σε γεύμα, κι ενώ η κυρία Μπένετ είχε σχεδιάσει ήδη τι θα περιλάμβανε ώστε να εκτιμηθεί η νοικοκυροσύνη της, έφτασε μια απάντηση που όμως τα ανέτρεψε όλα. Ο κ. Μπίνγκλεϊ ήταν υποχρεωμένος να βρίσκεται την επόμενη μέρα στην πόλη και συνεπώς δεν ήταν σε θέση να δεχτεί την τιμητική πρόσκληση. Η κυρία Μπένετ συγχύστηκε αρκετά. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι δουλειά μπορούσε να έχει στην πόλη, τόσο σύντομα μετά την άφιξή του στο Χέρτφορντσαϊρ, και άρχισε να φοβάται πως ήταν πιθανό να γυρνούσε συνέχεια από το ένα μέρος στο άλλο και να μην έμενε ποτέ μόνιμα στο Νέδερφιλντ, όπως όφειλε να κάνει. Η λαίδη Λούκας καθυσάχασε λίγο τους φόβους της, ρίχνοντας την ιδέα πως ίσως είχε πάει στο Λονδίνο απλώς για να φέρει κάποιους φίλους του για τον χορό. Γρήγορα ακολούθησε η φήμη πως ο κ. Μπίνγκλεϊ θα έφερνε δώδεκα κυρίες και επτά κυρίου μαζί του στην εκδήλωση. Τα κορίτσια μελαγχόλησαν με τον αριθμό των κυριών, αλλά ένιωσαν καλύτερα την παραμονή του χορού, όταν άκουσαν πως, αντί για δώδεκα, είχε φέρει μαζί του από το Λονδίνο μόνο έξι, τις πέντε αδελφές του και έναν εξάδελφό του. Και όταν η συντροφιά μπήκε στην αίθουσα του χορού, η παρέα τελικά αποτελούνταν από πέντε όλους κι όλους: τον κ. Μπίνγκλεϊ, τις δύο αδελφές του, τον σύζυγο της μεγαλύτερης και άλλον ένα νεαρό άνδρα.

Ο κ. Μπίνγκλεϊ ήταν όμορφος και έδειχνε πολύ καθωσπρέπει κύριος. Είχε όμορφο πρόσωπο και απλούς, ανεπιτήδευτους

τρόπους. Οι αδελφές του ήταν ωραίες γυναίκες, με έναν αέρα που έδειχνε αναμφισβήτητη κομψότητα. Ο γαμπρός του, ο κ. Χερστ, έμοιαζε λίγο με κύριο, ο φίλος του όμως, ο κ. Ντάρσι, τράβηξε αμέσως την προσοχή της αίθουσας με το όμορφο, ψηλό παρουσιαστικό του, τα ωραία χαρακτηριστικά και το αριστοκρατικό ύφος. Και η φήμη που κυκλοφόρησε σε όλη την αίθουσα, μέσα σε πέντε λεπτά από την είσοδό του, ήταν πως είχε δέκα χιλιάδες εισόδημα τον χρόνο. Οι κύριοι αποφάνθηκαν πως επρόκειτο για έναν πολύ εμφανίσιμο άνδρα, ενώ οι κυρίες δήλωσαν πως ήταν πολύ πιο όμορφος από τον κ. Μπίνγκλεϊ και τον κοιτούσαν με μεγάλο θαυμασμό τη μισή βραδιά περίπου, μέχρι που οι τρόποι του δημιούργησαν κάποια δυσαρέσκεια, η οποία αντέστρεψε το κλίμα της συμπάθειας που είχε επικρατήσει μέχρι τότε. Αποδείχτηκε ότι ήταν υπερήφανος, ακατάδεκτος με όλους και ότι δεν ευχαριστιόταν με τίποτα. Ύστερα από αυτά, ακόμα κι αυτή η τεράστια περιουσία του στο Ντέρμπισαϊρ δεν ήταν δυνατό να τον σώσει από τη διαπίστωση πως είχε ένα εξαιρετικά απωθητικό, αντιπαθητικό ύφος και πως ήταν ανάξιος να συγκριθεί με τους φίλους του.

Ο κ. Μπίνγκλεϊ πολύ γρήγορα γνωρίστηκε με όλους τους επιφανείς ανθρώπους στην αίθουσα. Ήταν κεφάτος και ανοιχτόκαρδος, χόρεψε όλους τους χορούς, θύμωσε μάλιστα που η εκδήλωση τέλειωσε τόσο νωρίς και ανακοίνωσε πως θα έδινε ο ίδιος ένα χορό στο Νέδερφιλντ. Τέτοιες σπουδαίες αρετές μιλούν από μόνες τους! Τι αντίθεση μεταξύ αυτού και του φίλου του! Ο κ. Ντάρσι χόρεψε μόνο μία φορά με την κυρία Χερστ και μία φορά με τη δεσποινίδα Μπίνγκλεϊ, αρνήθηκε να τον συστήσουν σε οποιαδήποτε άλλη κυρία και πέρασε την υπόλοιπη

βραδιά περιφερόμενος ολόγυρα στην αίθουσα, μιλώντας μόνο περιστασιακά με κάποιον από τη δική του παρέα. Ο χαρακτήρας του ήταν ολοφάνερος. Ήταν ο πιο υπερήφανος, ο πιο αντιπαθητικός άνθρωπος στον κόσμο και όλοι ευχήθηκαν να μην ξαναρχόταν ποτέ. Ανάμεσα σε εκείνους που ήταν περισσότερο έξαλλοι μαζί του ήταν η κυρία Μπένετ, της οποίας η απαρέσκεια για τη γενικότερη συμπεριφορά του έφτασε σε βαθμό μίσους, έπειτα από την επιδεικτική αδιαφορία που είχε δείξει για μία από τις κόρες της.

Η Ελίζαμπεθ Μπένετ είχε υποχρεωθεί, μιας και σπάνιζαν οι κύριοι, να καθίσει για δύο χορούς συνέχεια. Και σχεδόν όλη αυτή την ώρα, ο κ. Ντάρσι στεκόταν αρκετά κοντά της, ώστε να ακούσει άθελά της μια συζήτησή του με τον κ. Μπίνγκλεϊ, που είχε διακόψει για λίγο τον χορό του προκειμένου να πιέσει τον φίλο του να χορέψει κι αυτός.

«Έλα, Ντάρσι» έλεγε. «Πρέπει να χορέψεις. Δεν μου αρέσει καθόλου να σε βλέπω να στέκεσαι ολομόναχος, μ' αυτό το ηλίθιο ύφος. Θα ήταν πολύ καλύτερα αν χόρευες».

«Όχι, βέβαια. Ξέρεις πόσο το απεχθάνομαι όταν δεν γνωρίζω καλά τη σύντροφό μου. Σε μια συγκέντρωση όπως αυτή, θα ήταν αφόρητο. Οι αδελφές σου έχουν υποσχεθεί σε άλλους και δεν υπάρχει καμιά γυναίκα στην αίθουσα με την οποία δεν θα ήταν αγγαρεία για μένα να χορέψω».

«Δεν θα ήμουν τόσο κατηγορηματικός όσο εσύ» φώναξε ο Μπίνγκλεϊ «για τίποτα μάλιστα! Στον λόγο μου, δεν έχω βρεθεί άλλη φορά στη ζωή μου με τόσο πολλά αξιαγάπητα κορίτσια όσο αυτή τη βραδιά. Και αρκετές ανάμεσά τους είναι υπερβολικά χαριτωμένες».

«Χορεύεις με το μοναδικό όμορφο κορίτσι μέσα στην αίθουσα» είπε ο κ. Ντάρσι, κοιτώντας τη μεγαλύτερη δεσποινίδα Μπένετ.

«Ω! Είναι το πιο όμορφο πλάσμα που έχω αντικρίσει ποτέ! Όμως, ακριβώς πίσω σου, κάθεται μία από τις αδελφές της, η οποία είναι πολύ όμορφη και θα τολμούσα να πω πολύ ευχάριστη. Άφησέ με, σε παρακαλώ, να ζητήσω από τη σύντροφό μου να σας συστήσω».

«Ποιαν εννοείς;» και, γυρνώντας, κοίταξε για μια στιγμή την Ελίζαμπεθ μέχρι που, συναντώντας τη ματιά της, αποτράβηξε τη δική του, λέγοντας ψυχρά: «Είναι υποφερτή, αλλά όχι αρκετά όμορφη για να *με* δελεάσει. Επιπλέον, δεν έχω καμιά διάθεση αυτή τη στιγμή να δώσω σημασία σε νεαρές κυρίες που τις έχουν αγνοήσει άλλοι άνδρες. Θα έκανες καλά να γυρίσεις στη φίλη σου και να απολαύσεις τα χαμόγελά της, διότι μαζί μου χάνεις τον καιρό σου».

Ο κ. Μπίνγκλεϊ ακολούθησε τη συμβουλή του. Ο κ. Ντάρσι απομακρύνθηκε και η Ελίζαμπεθ απόμεινε με όχι και τόσο θετικά αισθήματα γι' αυτόν. Διηγήθηκε πάντως την ιστορία με πολύ χιούμορ στις φίλες της, διότι από τον χαρακτήρα της ήταν έξυπνη και κεφάτη, ικανή να διασκεδάξει με οτιδήποτε θεωρούσε γελοίο.

Γενικά, η βραδιά πέρασε ευχάριστα για όλη την οικογένεια. Η κυρία Μπένετ είχε δει την παρέα του Νέδερφιλντ να θαυμάζει με το παραπάνω τη μεγαλύτερη κόρη της. Ο κύριος Μπίνγκλεϊ είχε χορέψει δύο φορές μαζί της, ενώ την είχαν ξεχωρίσει και οι αδελφές του. Η Τζέιν ήταν όσο ικανοποιημένη μπορούσε να είναι και η μητέρα της, αν και με λιγότερο εκδηλωτικό τρόπο. Η Ελίζαμπεθ όμως ένιωθε τη χαρά της. Η Μαίρη είχε ακούσει τη δεσποινίδα

Μπίνγκλεϊ να την αναφέρει ως το πιο χαρισματικό κορίτσι της γειτονιάς, ενώ η Κάθριν με τη Λίντια ήταν αρκετά τυχερές ώστε να μην μείνουν στιγμή χωρίς καβαλιέρους, πράγμα που ήταν και ό,τι είχαν μάθει να τις ενδιαφέρει σ' ένα χορό. Επέστρεψαν λοιπόν πολύ κεφάτοι στο Λόνγκμπουρν, το χωριό όπου ζούσαν και του οποίου αποτελούσαν τους πλέον διακεκριμένους κατοίκους. Βρήκαν τον κ. Μπένετ ακόμη ξύπνιο. Με τη συντροφιά ενός βιβλίου, αδιαφορούσε τελείως για την ώρα, όμως στη συγκεκριμένη περίπτωση είχε πολύ μεγάλη περιέργεια για τα γεγονότα της βραδιάς που είχε ξεσηκώσει τόσο μεγάλες προσδοκίες. Είχε κάποιες ελπίδες ότι θα είχαν διαψευστεί τα σχέδια της γυναίκας του για τον ξένο, γρήγορα όμως ανακάλυψε ότι επρόκειτο να ακούσει μια εντελώς διαφορετική ιστορία.

«Ω! αγαπτέ μου κ. Μπένετ» είπε μπαίνοντας στο δωμάτιο η κυρία Μπένετ «περάσαμε μια υπέροχη βραδιά, ήταν θαυμάσιος χορός. Μακάρι να ήσουν εκεί. Την Τζέιν τη θαύμασαν τόσο πολύ, ήταν ασύγκριτη. Όλοι έλεγαν για το πόσο ωραία ήταν, ενώ ο κ. Μπίνγκλεϊ τη βρήκε πολύ όμορφη και χόρεψε μαζί της δύο φορές. Μόνο αυτό να σκεφτείς, αγαπτέ μου! Αλήθεια, χόρεψε μαζί της δύο φορές! Και ήταν το μοναδικό πλάσμα στην αίθουσα που το ζήτησε για δεύτερη φορά σε χορό. Πρώτα ζήτησε τη δεσποινίδα Λούκας. Εκνευρίστηκα τόσο όταν τον είδα να σηκώνεται μαζί της. Τέλος πάντων όμως, δεν της έδειξε καθόλου θαυμασμό. Κανείς δεν θα μπορούσε άλλωστε, όπως ξέρεις, και φάνηκε να εντυπωσιάζεται από την Τζέιν, όσο εκείνη χόρευε. Ρώτησε να μάθει ποια ήταν, έβαλε να τον συστήσουν και της ζήτησε τους επόμενους δύο χορούς. Έπειτα χόρεψε δύο χορούς με τη δεσποινίδα Κινγκ και δύο χορούς με τη Μαρία Λούκας και τους επόμενους δύο ξανά με

την Τζέιν και κατόπιν δύο με τη Λίζι, και τον χορό της Φουρνά-
ρισσας*...».

«Αν είχε λίγη συμπόνια για μένα» φώναξε ο άντρας της ανυ-
πόμονα «δεν θα είχε χορέψει ούτε τους μισούς! Για όνομα του
Θεού, μην πεις λέξη παραπάνω για τις ντάμες του στον χορό. Ω!
Και να είχε στραμπουλήξει τον αστράγαλό του στον πρώτο χορό!».

«Ω, αγαπτέ μου» συνέχισε η κυρία Μπένετ «είμαι τελείως
γοπτευμένη μαζί του. Είναι υπερβολικά όμορφος! Και οι αδελφές
του είναι σαγηνευτικές γυναίκες. Ποτέ στη ζωή μου δεν είδα πιο
κομψά φορέματα. Τολμώ να πω ότι η δανιέλα στο φόρεμα της
κυρίας Χερστ...».

Στο σημείο αυτό τη διέκοψε ξανά. Ο κύριος Μπένετ εναντιώ-
θηκε σθεναρά σε οποιαδήποτε περιγραφή κομψότητας. Ύστερα
από αυτό, η κυρία Μπένετ υποχρεώθηκε να αναζητήσει κάποια
άλλη πλευρά του θέματος και αναφέρθηκε, με πολλή πίκρα και
με κάποια υπερβολή, στην προκλητική αγένεια του κ. Ντάρσι.

«Όμως μπορώ να σε διαβεβαιώσω» πρόσθεσε «πως η Λίζι
δεν χάνει και πολλά επειδή δεν ανταποκρίνεται στα γούστα του,
δεδομένου ότι είναι ένας φοβερά αντιπαθής, απαίσιος άνθρωπος,
ολωσδιόλου ανάξιος να ευχαριστηθεί. Τόσο ψηλομύτης και τόσο
φαντασμένος που δεν μπορούσε να τον υποφέρει κανείς. Πήγαινε
αποδώ, πήγαινε αποκεί, πιστεύοντας πως ήταν πολύ σπουδαίος!
Καμιά δεν ήταν αρκετά όμορφη για να χορέψει μαζί της! Μακάρι
να ήσουν εκεί, αγαπτέ μου, για να του πετούσες ένα από τα φαρ-
μακερά σου σχόλια. Τον σιχάθηκα τελείως αυτόν τον άνθρωπο».

* Χορός που χορεύεται κυκλικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Όταν βρέθηκαν μόνες η Τζέιν και η Ελίζαμπεθ, η πρώτη, που είχε φανεί πολύ προσεκτική στους επαίνους της για τον κ. Μπίνγκλεϊ, εκμυστηρεύτηκε στην αδελφή της πόσο πολύ τον θαύμαζε.

«Είναι ακριβώς αυτό που πρέπει να είναι ένας νέος άντρας» είπε «ευαίσθητος, ευπροσήγορος, χαρούμενος. Ποτέ δεν είδα τόσο ωραίους τρόπους! Τόσο μεγάλη άνεση, με τόσο άψογη ανατροφή!».

«Είναι και όμορφος» απάντησε η Ελίζαμπεθ «πράγμα που επίσης πρέπει να είναι ένας νέος άντρας, εφόσον βεβαίως αυτό είναι δυνατόν. Έτσι η προσωπικότητά του είναι ολοκληρωμένη».

«Κολακεύτηκα πάρα πολύ που μου ζήτησε να χορέψουμε για δεύτερη φορά. Δεν περίμενα τέτοια φιλοφρόνηση».

«Αλήθεια; Εγώ το περίμενα! Αλλά αυτή είναι η μεγάλη διαφορά που έχουμε εμείς οι δύο. Εσένα πάντα σε ξαφνιάζουν οι φιλοφρονήσεις, ενώ εμένα ποτέ. Τι θα μπορούσε να είναι πιο φυσικό από το να σε ξαναζητήσεις; Δεν γινόταν να μην δει πως ήσουν πέντε φορές περίπου πιο όμορφη από κάθε άλλη γυναίκα στην αίθουσα. Καμιά ευγνωμοσύνη επομένως για την ευγένειά του σ' αυτό. Λοιπόν, είναι σίγουρα αξιαγάπητος και σου επιτρέπω να τον συμπαθείς. Άλλωστε έχεις συμπαθήσει πολύ πιο ανόητα άτομα».

«Λίχι!»

«Ω! ξέρεις κάτι; Είσαι έτοιμη πάντα να συμπαθήσεις όλο τον κόσμο. Δεν βλέπεις ποτέ κάποιο ελάττωμα σε κανέναν. Όλοι οι

άνθρωποι είναι καλοί και συμπαθητικοί στα μάτια σου. Δεν σε άκουσα ποτέ, σε όλη μου τη ζωή, να μιλήσεις άσχημα για ένα ανθρώπινο πλάσμα».

«Δεν θέλω να κρίνω επιπόλαιο κανέναν. Αλλά λέω πάντα αυτό που σκέφτομαι».

«Το ξέρω, και αυτό είναι που με κάνει να απορώ. Με την εξυπνάδα που διαθέτεις, να εθελotuφλείς τόσο στις γελοιότητες και τις ανοησίες των άλλων! Να προσποιείται κανείς τον ειλικρινή είναι αρκετά διαδεδομένο, το συναντάς παντού. Αλλά να είσαι ευκολόπιστη, ότι για προβολή ή από σκοπιμότητα, να παίρνεις τις καλές πλευρές του χαρακτήρα κάποιου και να τις παρουσιάζεις ακόμα καλύτερες, χωρίς να λες κουβέντα για τις κακές του πλευρές, αυτό είναι δικό σου προνόμιο και μόνο. Τώρα λοιπόν συμπαθείς και τις αδελφές αυτού του ανθρώπου, έτσι; Οι τρόποι τους όμως δεν ταιριάζουν καθόλου με τους δικούς του».

«Βεβαίως όχι, κατ' αρχάς. Όμως είναι πολύ γλυκές γυναίκες όταν τις συναναστραφείς. Η δεσποινίς Μπίνγκλεϊ πρόκειται να ζήσει με τον αδελφό της και να φροντίζει το σπίτι του, και, αν δεν πέφτω έξω, θα αποκτήσουμε μια πολύ ελκυστική γειτόνισσα».

Η Ελίζαμπεθ άκουγε σιωπηλή, χωρίς να πείθεται όμως. Η συμπεριφορά τους στη συγκέντρωση δεν προοριζόταν να αρέσει σε όλους. Με περισσότερο οξυμμένη παρατηρητικότητα και λιγότερο ευκολόπιστο χαρακτήρα από την αδελφή της, καθώς και μια κρίση τελείως ανεπηρέαστη από οποιοδήποτε ενδιαφέρον για τον εαυτό της, ήταν πολύ λιγότερο διατεθειμένη να τις εγκρίνει. Ήταν πραγματικά πολύ κομψές κυρίες, χωρίς να τους λείπει η καλή διάθεση όταν ήταν ικανοποιημένες ούτε και η ικανότητα να είναι αδιαγάπητες όποτε το ήθελαν. Υπερήφανες όμως και

φантаσμένες. Ήταν μάλλον όμορφες, είχαν μορφωθεί σ' ένα από τα καλύτερα ιδιωτικά καθολικά κολέγια της πόλης και διέθεταν ένα εισόδημα από είκοσι χιλιάδες λίρες. Είχαν τη συνήθεια να ξοδεύουν περισσότερα απ' όσα έπρεπε και να συναναστρέφονται ανθρώπους ανώτερης τάξης. Πίστευαν επομένως ότι είχαν το δικαίωμα να θεωρούν σπουδαίους τους εαυτούς τους και ταπεινούς τους άλλους. Κατάγονταν από μια αξιοσέβαστη οικογένεια της Βόρειας Αγγλίας, κάτι που ήταν πιο έντονα χαραγμένο στη μνήμη τους από το γεγονός ότι η περιουσία τους, όπως και του αδελφού τους, είχε αποκτηθεί από το εμπόριο.

Ο κ. Μπίνγκλεϊ είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του μια περιουσία που έφτανε σχεδόν τις εκατό χιλιάδες λίρες. Ο πατέρας λογάριαζε να αγοράσει μια έκταση, αλλά δεν έζησε για να το πραγματοποιήσει. Το ίδιο σκόπευε να κάνει και ο κ. Μπίνγκλεϊ και μερικές φορές προσπάθησε να επιλέξει την κομψεία του, αλλά τώρα, έχοντας εξασφαλίσει ένα ωραίο σπίτι και την ευκαιρία να κυνηγά στη γύρω περιοχή, πολλοί από εκείνους που γνώριζαν τη ραθυμία του χαρακτήρα του, υποπεύονταν ότι ήταν πιθανό να περάσει τις υπόλοιπες μέρες της ζωής του στο Νέδερφιλντ και να αφήσει την αγορά για την επόμενη γενιά.

Οι αδελφές του ανυπομονούσαν πολύ να αποκτήσει μια δική του έκταση. Ανεξάρτητα όμως από το γεγονός ότι τώρα είχε εγκατασταθεί ως απλός ενοικιαστής, η δεσποινίς Μπίνγκλεϊ ήταν πολύ πρόθυμη να αναλάβει τον ρόλο της οικοδέσποινας στο σπίτι του. Αλλά και η κυρία Χερστ, η οποία είχε παντρευτεί έναν άντρα με κοινωνικές σχέσεις περισσότερο παρά με περιουσία, δεν ήταν λιγότερο διατεθειμένη να θεωρήσει το σπίτι του αδελφού της δικό της, όποτε τη βόλευε. Ήταν ήδη δύο χρόνια που είχε ενηλικιωθεί

ο κ. Μπίνγκλεϊ όταν, ύστερα από μια τυχαία σύσταση, μπήκε στον πειρασμό να δει το σπίτι στο Νέδερφιλντ. Το εξέτασε για μισή ώρα εξωτερικά και εσωτερικά, του άρεσε η τοποθεσία και οι κυρίως χώροι, ικανοποιήθηκε με όσα είπε ο ιδιοκτήτης παινεύοντάς το και το πήρε αμέσως.

Με τον Ντάρσι υπήρχε μια πολύ σταθερή φιλία παρά τις σημαντικές αντιθέσεις των χαρακτήρων τους. Ο Μπίνγκλεϊ ήταν αγαπητός στον Ντάρσι εξαιτίας του βολικού, ανεπιφύλακτου και ευπροσάρμοστου χαρακτήρα του, μολονότι ήταν τελείως αντίθετος από τον δικό του και παρά το γεγονός πως δεν έδειχνε ποτέ να μην είναι ικανοποιημένος με τον δικό του χαρακτήρα. Βασιζόμενος στο ενδιαφέρον του Ντάρσι, ο Μπίνγκλεϊ είχε ακλόνητη εμπιστοσύνη στον Ντάρσι και την καλύτερη γνώμη για την κρίση του. Στην εξουπάδα ο Ντάρσι ήταν ανώτερος. Ο Μπίνγκλεϊ βέβαια δεν μειονεκτούσε διόλου, όμως ο Ντάρσι ήταν ευφυής. Ταυτόχρονα, όμως, ήταν υπερόπτης, επιφυλακτικός και καχύποπτος και οι τρόποι του, αν και ήταν από πολύ καλή οικογένεια, δεν ήταν ελκυστικοί. Στο θέμα αυτό ο φίλος του πλεονεκτούσε φοβερά. Ο Μπίνγκλεϊ ήταν σίγουρο πως θα γινόταν αγαπητός, όπου κι αν εμφανιζόταν. Ο Ντάρσι προξενούσε διαρκώς αντιπάθειες.

Ο τρόπος με τον οποίο σχολίασαν τη συγκέντρωση του Μέριτον ήταν αρκετά χαρακτηριστικός. Ο Μπίνγκλεϊ δεν είχε συναντήσει ποτέ μέχρι τότε πιο ευχάριστους ανθρώπους ή πιο όμορφα κορίτσια. Ήταν όλοι τους πάρα πολύ ευγενικοί και πολύ περιποιητικοί μαζί του, δεν υπήρχε καμιά επιφύλαξη, καμιά τυπικότητα. Είχε νιώσει πολύ γρήγορα να γίνεται φίλος με όλους μέσα στην αίθουσα και, σε ό,τι αφορούσε τη δεσποινίδα Μπένετ, δεν θα μπορούσε να φανταστεί πιο όμορφο ούτε έναν άγγελο. Ο Ντάρ-

σι, αντιθέτως, είχε δει μια συνάθροιση ανθρώπων με ελάχιστη ομορφιά και καθόλου καθωσπρέπει τρόπους. Δεν είχε νιώσει το παραμικρό ενδιαφέρον για κανέναν απ' αυτούς και δεν του είχε προσφέρει κανείς κάποια φιλοφρόνηση ή ευχαρίστηση. Αναγνώρισε ότι η δεσποινίς Μπένετ ήταν όμορφη, αλλά χαμογελούσε υπερβολικά.

Η κυρία Χερστ και η αδελφή της συμφώνησαν πως έτσι ήταν, όμως, παρ' όλα αυτά, τη θαύμαζαν και τη συμπαθούσαν, και δήλωσαν πως ήταν ένα γλυκό κορίτσι και κάποια που δεν θα είχαν αντίρρηση να τη γνωρίσουν καλύτερα. Η δεσποινίς Μπένετ, ύστερα από αυτό, καθιερώθηκε ως γλυκό κορίτσι και ο αδελφός τους ένωσε, έπειτα από τέτοιους επαίνους, ελεύθερος να τη σκέφτεται όπως ήθελε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Σε κοντινή απόσταση από το Λόνγκμπουρν ζούσε μια οικογένεια με την οποία οι Μπένετ είχαν ιδιαίτερες φιλίες. Ο σερ Ουίλιαμ Λούκας ήταν πρώην έμπορος στο Μέριτον, όπου είχε κάνει αξιόλογη περιουσία και είχε φτάσει να τιμηθεί κατά τη διάρκεια της δημαρχίας του με την απονομή του τίτλου του ιππότη, ύστερα από μια φιλοφρόνησή του προς τον βασιλιά. Η διάκριση αυτή τον είχε επηρεάσει μάλλον υπερβολικά. Του είχε δημιουργήσει μια απέχθεια για τη δουλειά του και για το σπίτι όπου έμενε, σε μια μικρή εμπορική πόλη, και έτσι, αφού τα

εγκατέλειψε και τα δύο, μετακόμισε με την οικογένειά του σ' ένα σπίτι ένα μίλι περίπου έξω από το Μέριτον, το οποίο μετονομάστηκε από τότε σε «κατάλυμα των Λούκας» και στο οποίο μπορούσε να αναλογίζεται με ικανοποίηση τη σημαντική του θέση στην κοινωνία και, αποδεδειγμένος από τον ζυγό της δουλειάς, να ασχολείται μονάχα με το να συμπαρίσταται σε όλο τον κόσμο. Διότι, αν και γοητευμένος από την κοινωνική του αναγνώριση, δεν έγινε υπερόπτης. Αντιθέτως, ήταν γεμάτος ενδιαφέρον για όλους. Από τη φύση του άνθρωπος αγαθός, φιλικός και υποχρεωτικός, μετά την επίσημη ανακήρυξή του στο Σεντ Τζέιμς* έγινε και υπερβολικά ευγενικός.

Η λαίδη Λούκας ήταν πολύ καλή γυναίκα, όχι υπερβολικά έξυπνη, έτσι που να είναι μια ανεκτίμητη γειτόνισσα για την κυρία Μπένετ. Είχαν αρκετά παιδιά. Το μεγαλύτερο από αυτά, μια ευαίσθητη, έξυπνη, νέα γυναίκα, είκοσι επτά χρόνων περίπου, ήταν στενή φίλη της Ελίζαμπεθ.

Επομένως ήταν απαραίτητο να συναντηθούν οι δεσποινίδες Λούκας και οι δεσποινίδες Μπένετ για να κουβεντιάσουν τα του χορού. Έτσι, το επόμενο πρωί μετά τον χορό, συναντήθηκαν στο Λόνγκμπορν για να πληροφορηθούν και να ανταλλάξουν απόψεις.

«Ξεκίνησες ωραία τη βραδιά, Σαρλότ» είπε η κυρία Μπένετ στη δεσποινίδα Λούκας, ελέγχοντας από ευγένεια τα συναισθήματά της. «Ήσουν η πρώτη επιλογή του κ. Μπίνγκλεϊ».

«Ναι, όμως έδειξε να συμπαθεί περισσότερο τη δεύτερη».

«Ω! εννοείς, υποθέτω, την Τζέιν, επειδή χόρεψε μαζί της δύο φορές. Σίγουρα, μ' αυτό έδειξε πραγματικά σαν να τη θαύμαζε

* Μία από τις επίσημες κατοικίες του βασιλιά της Αγγλίας.

– πιστεύω πως πρέπει να του άρεσε μάλλον. Άκουσα κάτι σχετικά –αλλά δεν ξέρω ακριβώς τι–, κάτι για τον κ. Ρόμπινσον».

«Μάλλον εννοείτε αυτά που άκουσα να λέγονται, χωρίς να το θέλω, ανάμεσα σ’ εκείνον και τον κ. Ρόμπινσον. Δεν σας το είπα; Ο κ. Ρόμπινσον τον ρωτούσε αν του άρεσαν οι συγκεντρώσεις μας στο Μέριτον, και αν νόμιζε πως υπήρχαν πάρα πολλές ωραίες γυναίκες στην αίθουσα και ποια θεωρούσε ωραιότερη. Εκείνος απάντησε αμέσως στην τελευταία ερώτηση – Ω! Η μεγαλύτερη δεσποινίς Μπένετ πέρα από κάθε αμφιβολία, δεν θα μπορούσε να υπάρξει δεύτερη γνώμη σ’ αυτό».

«Στον λόγο μου! Λοιπόν, αυτό ήταν πράγματι πολύ σαφές – αληθινά μοιάζει σαν να... Όμως, ακόμα κι έτσι, είναι, ξέρεις, πιθανό να μην σημαίνει τίποτε».

«Αυτά που άκουσα άθελά μου εγώ ήταν πιο χρήσιμα από αυτά που άκουσες εσύ άθελά σου, Ελίζα» είπε η Σαρλότ. «Είναι προτιμότερο να ακούς τον φίλο του παρά τον κύριο Ντάρσι, έτσι δεν είναι; Καημένη, Ελίζα! Να είσαι απλώς *υποφερτή!*»

«Παρακαλώ, μην βάζεις στο μυαλό της Λίζι ιδέες για να εκνευριστεί με την κακή του συμπεριφορά, διότι είναι τόσο αντιπαθής άνθρωπος που θα ήταν σχεδόν κακοτυχία να του άρεσε. Η κυρία Λονγκ μου έλεγε χτες βράδυ πως καθόταν δίπλα της επί μισή ώρα, χωρίς να ανοίξει μια φορά το στόμα του».

«Είσαι απολύτως βέβαιη, μαμά; Μήπως υπάρχει κάποιο μικρό λάθος σ’ αυτό;» ρώτησε η Τζέιν. «Είμαι σίγουρη πως είδα τον κ. Ντάρσι να της μιλά».

«Ναι, επειδή τον ρώτησε στο τέλος αν του άρεσε το Νέδερφιλντ και δεν μπορούσε παρά να της απαντήσει. Αλλά είπε πως της φάνηκε πολύ ενοχλημένος που του μίλησε».

«Η δεσποινίς Μπίνγκλεϊ μου είπε» παρατήρησε η Τζέιν «ότι ποτέ δεν μιλά πολύ, εκτός κι αν βρίσκεται ανάμεσα σε πολύ γνωστούς του. Με εκείνους είναι εξαιρετικά ευχάριστος».

«Δεν πιστεύω λέξη από αυτά, αγαπητή μου. Αν ήταν τόσο ευχάριστος, θα είχε μιλήσει στην κυρία Λονγκ. Αλλά μπορώ να μαντέψω τι συνέβη: όλοι λένε πως τον έχει φάει η υπερηφάνεια και είναι πιθανό να είχε ακούσει κάπου πως η κυρία Λονγκ δεν έχει δική της άμαξα και πως είχε έρθει στον χορό με νοικιασμένη».

«Δεν με πειράζει που δεν μίλησε στην κυρία Λονγκ» είπε η δεσποινίς Λούκας «όμως θα ήθελα να είχε χορέψει με την Ελίζα».

«Την επόμενη φορά, Λίζι» είπε η μητέρα της «εγώ, αν ήμουν στη θέση σου, δεν θα χόρευα μαζί του!».

«Νομίζω, μητέρα, πως μπορώ να σου υποσχεθώ με βεβαιότητα ότι δεν θα χορέψεις ποτέ μαζί του».

«Η υπερηφάνειά του» είπε η δεσποινίς Λούκας «δεν με ενοχλεί περισσότερο απ' όσο ενοχλεί συνήθως η υπερηφάνεια, επειδή υπάρχει κάποιος λόγος γι' αυτήν. Δεν θα απορήσει κανείς που ένας τόσο ωραίος, νέος άντρας με οικογένεια, περιουσία, με όλα υπέρ του, έχει σπουδαία ιδέα για τον εαυτό του. Αν μου επιτρέπεται να εκφραστώ, έχει δικαίωμα να είναι υπερήφανος».

«Αυτό είναι αλήθεια πέρα για πέρα» απάντησε η Ελιζαμπεθ «και θα μπορούσα εύκολα να συγχωρήσω τη δική του υπερηφάνεια, αν δεν είχε σκοτώσει τη δική μου».

«Η υπερηφάνεια» παρατήρησε η Μαίρη, που καυχιόταν για το πνευματώδες των αντιδράσεών της, «νομίζω ότι είναι ένα πολύ συνηθισμένο ελάττωμα. Απ' όσα έχω διαβάσει μέχρι τώρα, έχω πειστεί πως είναι πράγματι πολύ συνηθισμένο γεγονός η ανθρωπινή φύση να έλκεται από αυτήν, και είναι πολύ λίγοι ανάμεσά

μας εκείνοι που δεν τρέφουν ένα αίσθημα αυτοϊκανοποίησης, εξαιτίας της μιας ή της άλλης ικανότητάς τους, αληθινής ή φανταστικής. Ματαιοδοξία και υπερηφάνεια είναι διαφορετικές έννοιες, αν και οι λέξεις συχνά χρησιμοποιούνται ως συνώνυμες. Ένας άνθρωπος μπορεί να είναι υπερήφανος χωρίς να είναι ματαιόδοξος. Η υπερηφάνεια έχει σχέση περισσότερο με τη γνώμη που έχουμε εμείς για τον εαυτό μας, η ματαιοδοξία με ό,τι θα θέλαμε να πιστεύουν οι άλλοι για μας».

«Αν ήμουν τόσο πλούσιος όσο ο κ. Ντάρσι» φώναξε ο νεαρός Λούκας που είχε έρθει μαζί με τις αδελφές του «δεν θα με ένοιαζε πόσο υπερήφανος θα ήμουν. Θα είχα μερικά κυνηγόσκυλα και θα έπινα ένα μπουκάλι κρασί κάθε μέρα».

«Τότε θα έπινες πολύ περισσότερο απ' όσο θα έπρεπε» είπε η κυρία Μπένετ «και αν σε έβλεπα έτσι, θα έπρεπε να σου αρπάξω αμέσως το μπουκάλι».

Το αγόρι διαμαρτυρήθηκε πως δεν έπρεπε να το κάνει. Εκείνη συνέχισε να δηλώνει πως θα το έκανε, και η διαφωνία έληξε μόνο όταν τελείωσε η επίσκεψη.

Διαβάστε τη συνέχεια στο βιβλίο

Υπερηφάνεια και Προκατάληψη

Όταν η Ελίζαμπεθ Μπένετ, όμορφη, δυναμική και ανεξάρτητη, χωρίς υψηλή ωστόσο κοινωνική θέση, γνωρίζει για πρώτη φορά τον κύριο Ντάρσι, τον βρίσκει υπερβολικά σνομπ και αλαζόνα. Από την πλευρά του ο κύριος Ντάρσι, γόνος αριστοκρατικής οικογένειας, προσπαθεί απεγνωσμένα να μην παρασυρθεί από τη γοητεία και την ευφυΐα της.

Οι δρόμοι τους, όμως, διασταυρώνονται συχνά και η αντιπάθεια που νιώθουν ο ένας για τον άλλο μεγαλώνει. Η Ελίζαμπεθ είναι υπερήφανη για την καταγωγή της και το κριτικό της βλέμμα· ο κύριος Ντάρσι είναι υπερήφανος για το όνομα που κουβαλά. Ενώ οι κόσμοι τους συγκρούονται, θα είναι ικανοί να ξεπεράσουν τις προκαταλήψεις και τον εγωισμό που τους εμποδίζουν να παραδεχθούν τον έρωτά τους και τον σεβασμό που τρέφουν ο ένας για τον άλλο;

Το μυθιστόρημα της Τζέιν Όστεν είναι μια από τις ωραιότερες ιστορίες αγάπης που γράφτηκαν ποτέ, ενώ ταυτόχρονα αποτελεί για τη συγγραφέα μοναδική ευκαιρία να καντηριάσει με τρόπο αιχμηρό αλλά και χιονμοριστικό το κλίμα της εποχής, τα κοινωνικά πρότυπα και την ανθρωπινή συμπεριφορά.

www.minoas.gr

[www.facebook.com/
minoaseditions](http://www.facebook.com/minoaseditions)

9 786180 200881
ISBN 978-618-02-0088-1

ΚΩΔ. 31200